

billig har Krav paa. Og naar vi saa se hen til det Punkt, denne Lov er kommen til at standse paa, maa jeg være enig med det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (M. P. Jensen), der havde Mod og Selvstændighed nok til at udtale sin Mening, at Loven, som den nu lyder, just er bleven staaende paa det Punkt, hvorudover de paagjældende Embedsmænd mest ere trængende til at faae en Understøttelse, og at der blandt dem, der komme efter den Klasse, hvor Loven nu standser, er Mange, der i langt højere Grad trænge til Understøttelse eller Tillæg end dem, der falde ind under en Lønningsindtægt af indtil 2,500 Kr. De, der høre ind under denne Klasse, ere for en stor Del ugifte, uafhængige Mænd, der ikke ere naaede til det Punkt, at det for dem og deres Familie er et Livs spørgsmaal, om de faae et Tillæg eller ikke. Vanstuelighederne her vore, jo længer en Mand kommer op i sin Tjeneste, og det er en daarlig Paaskjønneelse fra vor Side, naar vi ikke ville lade de Mænd, der have tjent Staten i en rum Tid og paa saadan Maade, at man har Anledning til at paaskjønne deres Tjeneste — naar vi, siger jeg, ikke i det Dieblig, han mest trænger dertil, lade ham tilflyde det Tillæg, Tidens Krav gjør nødvendigt. Dette er jo for Resten ikke noget Nyt; det er kun gamle Sandheder, der ofte ere blevene udtalte; men jeg har anset det for rigtigt, at de engang komme fra en Mands Mund, der staar saa langt borte fra Embedsmændene, som jeg tror med Rette at turde sige, at jeg gjør det, og som tillige staar saaledes ubentor disse Forhold, at der ikke kan gives ham det Svar: Ja, han er paa en eller anden Maade knyttet med særlige Interesser til Embedsmændsstillingen. Det, tror jeg ikke, skal kunne siges, er Tilfældet her, og jeg skal derfor for det Første udtale, at jeg stemmer for den Lov, saaledes som den nu er, affurat paa samme Maade, som jeg igaar stemte for Hærloven, da den gik over til Landstthinget, ikke fordi jeg erkjender det her Vedtagne for at være rigtigt eller passende og svarende til Tidens Krav, men fordi jeg ønsker, at Loven skal faae Leilighed til at komme tilbage til os i anden Skikkelse, idet jeg da haaber, at den maa komme til at undergaa samme Skjæbne som den Lov, der her var til 4de Behandling igaar.

Solstein-Ledreborg: Det er ikke min Hensigt at komme ind paa alle de Betragtninger, der ere gjorte gjældende for og imod Embedsmændenes Trang i denne Sag. Det er et Spørgsmaal, som vist bør tages under Overveielse under en anden Form og i andre Forbindelser end her. Jeg tror desuden, det er Ting, som det kun vilde have meget liden praktisk Nytte, om jeg vilde give mig til at holde Fore-

drag over her, thi der er jo vist allerede stiftet et Flertal for at hjælpe paa Trangen hos Regjeringen til at faae denne Lov igjennem. Jeg vil kun i Anledning af de varme Udtalelser om at støtte Embedsmændene, om der er billig Trang o. s. v. sige, at jeg ikke lader mig bevæge af det Hensyn, saalænge man ikke erkjender, at der bør finde en Medfattelse i Skatterne Sted, naar Staten har flere Indtægter, end der behøves, i de uretfærdige Skatter, der hvile paa den arbejdende Del af Befolkningen, som ikke har Naad til at betale dem. Saalænge som den ene Lov efter den anden bliver forkastet og koalt, som tilfigter at hjælpe de arbejdende Klasser i Landet, saalænge det Princip skal holdes fast, at der bør ydes Tillæg til Embedsklassen, men Intet til de arbejdende Klasser — saalænge er jeg imod at give Tillæg til Embedsklassen, thi det er Uretfærdighed, og hele denne Tale om Billighed mod Embedsmændene kalder jeg politisk Blødagtighed. For Resten vil jeg tilstaa, at efter den Ønge, hvori Politiken er kommen iaar, vil jeg anse det for rimeligt, at denne Ministeriets Fordring bliver opfyldt, thi den Maade, hvorpaa den menige Befolkning faar Sit iaar, bestaar jo deri, at de Reformere, der kræves fra dens Side, blive negtede, medens den faar den Glæde at se, at de Ting føres igjennem, den ene efter den anden, som Ministeriet gjennem en Række af Aar har forlangt mod denne Befolknings Ønsker. Derfor er det meget rimeligt, at ogsaa denne Lov kommer igjennem. Det vil gjøre Systemet fuldt og gjøre Billedet endnu grellere end ellers. — Det, jeg har bedt om Ordet for, er, fordi den ærede Conseilspræsident fremkom med en Udtalelse her i Thinget, som jeg ikke kan erkjende for rigtig. Han protesterede nemlig imod eller neblagde en Slags Indsigelse imod, at her havde fundet Evang ind paa eller ud af Finantsloven Sted med Hensyn til denne Sag. Enhver, der kjender denne Sags Historie, vil erindre, at det var F. Kethinget, som tvang disse Bestemmelser ind paa Finantsloven imod Ministerens Billie og særlig ogsaa mod den nuværende Conseilspræsidents Billie som daværende Medlem af Landstthinget, at det var Folkethinget, der vandt Seir ved at sætte dette Spørgsmaal ind paa Finantsloven, hævden, at der skulde det staa. Det skete, da Sagen første Gang var til Forhandling her og med Protest fra Ordførerevs Side mod, at Finantsloven blev paa en Maade udstyffet i mindre Tillægslove. Dette med Hensyn til Sagens Fortid, som ligger nogle faa Aar tilbage. Med Hensyn til den Maade, hvorpaa Spørgsmaalet er kommet ud af Finantsloven, skal jeg indfranke mig til at henvise til Landstthingets Betænkning over Finantsloven. I denne findes der meddelt, at i og for sig kunde der ikke være Noget til Ginder for at optage dette paa